

Б. Стойна. Речи че той е на пжть. . . езеръ. . . (към Анка) Какъ си пието ми? — въ недѣля млада булка, а?

Анка. (на старни) Чума урсушка!

Б. Стойна. (към Х. Коста) Да ви й живичка, тя. . . ше ви развесели тя. — Да даде Господъ да видите и внуки.

Злата. Твърдѣ не сме весели, бабо.

Б. Стойна. (важно) А че оти?

Анка. (на старни) От' са укоти подъ носо ти (излиза).

Х. Коста. Като не са разумѣватъ хората у една къща, тъй е то, бабо.

Б. Стойна. А че. . . како има, слава Богу, момчето си е твърдѣ добро. . . отъ него по-добро? . . .

Х. Коста. Не е за него хората.

Злата. Май момата ни й студена, бабо.

Х. Коста. (като изгледва Злата криво) Тебе сега кой та пита? . . . анаджму.

Б. Стойна. Гледай си работата, хаджійке; то като са тури единъжъ вѣнчилото, сичко става сладко и медено. Хей! колко, колко азъ знаѣмъ тъй. . . испървянь студени, па кога мине вѣнчилото отгорѣ имъ, прилепватъ като двѣ медени пити. — Е'но време, повнѣж, баба-Зейна като я сгодижъ, я тъй хе, не ще го, че не ще. Доде недѣля, ше са вѣнчаватъ веки, тя. . . плачи, че не рачи. Ами кой я слуша? — Ехъ, вѣнчахъ ги, както далъ Господъ, и са свърши свадбата. Сѣтнѣ тя пакъ сама ми казваше: „Сестро, щу гудихъ вѣнчилото на главата ми, доде че тосъ часъ сърдцето ми са обърнѣж — друго станъж, хайдѣ. — Тъй е то — като кусатъ двамата отъ поповата чашка, сърдцата е'но ставатъ. Салъ — пази Боже — въ вѣнчяваніето да не са случи нѣкой да направи нѣщо — да земе воскъкъ отъ вѣнчялнитѣ свѣщи или да открадне нѣщо отъ булчината промена — тогазъ не си животватъ.

Х. Коста. Тези работи сега не ги вѣрватъ, бабо.

Злата. Не ги вѣрватъ зеръ, че не сж прости.

ЯВЛЕНІЕ X.

Горнитѣ, двама заптіи [които влизатъ изеднѣжъ].

Б. Стойна. (оплашено) Лилйо! ами тѣзи шо търсятъ?

Единъ Заптіа. (на Х. Коста) Чорбаджѣ, буюрѣ конаа.

Х. Коста. [почудено] Конаа! . . . васъ ви й янлжшъ работата